

Quả Tim

Vỹ gặp lại nàng lần này là lần thứ ba. Chàng dọn về khu apartment gần chỗ sở làm cho tiện việc đi lại và sau hai ngày thu dọn tương đối cũng tạm yên, Vỹ bắt đầu để ý đến những người láng giềng chung quanh. Căn chàng ở nằm ngay cuối dãy chỉ sát với một căn bên cạnh lúc nào cũng đóng cửa im lìm và không thấy người ra vào thường xuyên nên Vỹ cũng tạm an lòng không sợ bị làm phiền. Chàng vốn sợ phải sống cạnh một gia đình đầy con nít la hét ầm ĩ hay một cặp quá sống động, vặn nhạc giạt mở lớn hết cỡ, cả ngày lẫn đêm. Láng giềng của chàng có lẽ chỉ sống một mình, sáng đi làm khi trời vừa tờ và đến tối mới về. Vỹ đoán là một thiếu phụ còn trẻ, cửa mở vào hai căn ở sát cạnh nhau nên có lần chàng ngửi thấy mùi nước hoa phảng phất từ cửa phòng bên cạnh thoảng vào. Điều Vỹ không ngờ đến là láng giềng của chàng là một người đàn bà Việt Nam và chàng càng không thể nào tưởng tượng được rằng người láng giềng ở ngay cạnh apartment của chàng lại chính là nàng, người đàn bà đã ám ảnh chàng suốt 24 năm qua.

Nàng không hề nhận ra chàng và chỉ khẽ gật đầu xã giao khi gặp nhau lần đầu tiên trên con đường trải sỏi đi vào cuối dãy. Nàng mở cửa vào căn phòng nhẹ nhàng và thanh thoát như một bóng ma, để lại Vỹ đứng lặng người trước cửa phòng của mình, bàng hoàng, sửng sờ, không tin rằng cuộc đời có thể có những sắp đặt tình cờ đưa đẩy như thế. Hai mươi bốn năm, nửa vòng trái đất và chàng gặp lại nàng lần thứ ba trong cuộc đời, như một cơn mộng dữ run rẩy, xui khiến để chàng chỉ cách nàng bằng một vách ngăn mỏng của khu chung cư, không đủ để che dấu, để chặn đứng những âm thanh, hình ảnh và mùi hương của một thời quá vãng tưởng rằng đã xa lìa mãi mãi.

Vỹ gặp nàng lần đầu tiên năm 1968 trong những ngày sau Tết Mậu Thân khi chàng còn là sinh viên, hằng hái tham dự vào công tác cứu trợ đồng bào lánh nạn tại ngôi trường tiểu học gần khu chàng ở. Nàng là người yêu của Hưng, trưởng đoàn

sinh viên phụ trách địa điểm cứu trợ. Vỹ chưa bao giờ gặp một người con gái có sức thu hút kỳ lạ như nàng. Vẻ đẹp của nàng mang một dáng dấp Tây Phương nào đó, khuôn mặt trắng ngần, mũi cao và gò má cũng hơi cao, nàng như cách biệt với tất cả những người chung quanh và một vẻ gì đó trong đôi mắt đượm màu hạt dẻ nhạt của nàng làm mọi người như sợ hãi, úy kỵ những sẵn sàng để bị lôi cuốn, mê hoặc, không chống cự lại được.

Vỹ cảm nhận sự hấp dẫn của nàng như một ma lực, chàng luôn luôn để ý đến nàng, tìm cách để làm việc gần nàng, mong có dịp để nói một vài câu bằng quơ với nàng. Có lẽ bao nhiêu người trong đoàn sinh viên làm việc trong ngôi trường tiểu học đã cũng cùng ở một trạng thái như chàng. Tuy nhiên điều mà Vỹ và tất cả mọi người đều nhận biết là nàng hoàn toàn không hề để ý đến một ai. Cũng như nàng đã thu hút Vỹ và nhiều người khác với một cường độ kỳ lạ, mức gần bó của nàng với Hưng mang một vẻ khác thường khó diễn tả, như trong một thế giới khác lạ nào đó, không phải là khung cảnh của thành phố Sài Gòn tang thương, với những tiếng súng đạn ầm ĩ và đổ nát của cuộc chiến tương tàn. Tình yêu của họ hiển diện một cách mạnh mẽ, dày đặc chừng như có thể cô đọng lại để trở thành vật thể và có thể dùng dao để cắt ra được. Vỹ chưa bao giờ ý thức được tình yêu có thể phát hiện như vậy.

Vỹ nhìn tình yêu của nàng và Hưng ước ao, thèm thường, chua xót và chàng không thể rời mắt ra được. Tâm hồn chàng giao động như muốn nhập cuộc nhưng chàng cảm thấy rõ ràng sự dội ngược trở lại. Tình yêu của nàng đơn thuần và tuyệt đối quá, chàng chỉ có thể đứng ngoài để quan sát và rung động như một sự cộng hưởng, để lấy đó làm điều sung sướng và hạnh phúc của mình. Vỹ để ý nhất đôi mắt của nàng, chàng không thể hiểu đôi mắt màu dẻ nhạt kỳ lạ đó có thể thay đổi nhanh chóng như vậy. Từ một vẻ xa vắng, ơ hồ, khi Hưng lại gần, đôi mắt nàng bỗng trở thành rực lửa ma quái, như chiếm đoạt, bao chặt lấy người yêu của nàng, tách rời tất cả chỉ để lại một

khoảng trống như tổ kén chỉ còn lại hai người với bức thành ngoài là một vòng lửa, ngăn chặn, phân cách họ với những người chung quanh, với đời sống bên ngoài.

Vỹ cảm nhận điều này rõ ràng hơn nữa trong những buổi tối văn nghệ tại sân trường tiểu học. Hưng chơi đàn Tây ban cầm cổ điển và thường hay hát những bản nhạc tiền chiến. Vỹ nhìn nàng xoa mái tóc dài ngồi cạnh bên Hưng để hết tâm hồn vào tiếng đàn, tiếng hát của người yêu và Vỹ chợt thấy một sự im lặng lạ kỳ. Chàng nhìn hai người và biết rằng họ không còn ngồi đó nữa, giữa sân trường tiểu học loang lổ vây quanh bởi đám bạn sinh viên. Họ như đi khỏi, chuyển biến thân xác sang một vùng thế giới mới, nơi đó có chim muông cò lạ, có những cây thông cao ngút ngàn với mặt hồ phẳng lặng và nàng ngồi yên trên tảng đá phủ xanh rêu, nghe tiếng đàn và giọng hát của người yêu. Tình yêu của họ bao phủ một điều gì lạ kỳ, khác thường và Vỹ thấy ghen ở ngực mỗi khi nhìn họ xuất thần như vậy. Chàng linh cảm điều bất tường và một sự ghé gớm nào đó sẽ xảy đến.

Tình yêu dồn nén như vậy, như thu cả vũ trụ vào để nổ tung, như đứng chấp chới giữa ranh giới của sự sống và sự chết, như trong vùng mờ ảo của sự có thực và điều không thực, phải chăng nàng đã biến như vậy, đã biết điều sẽ xảy đến cho nàng và người yêu, biết được định mệnh của mình và tình yêu của mình. Vỹ nhìn đôi mắt màu dẻ nhạt của nàng và rung mình mỗi khi ngọn lửa ma quái chợt loé lên trong luồng sáng mắt của nàng ngồi lên nhìn Hưng, người nàng đã đưa vào tình yêu kỳ dị chỉ mình nàng chiếm hữu và chỉ mình nàng hiểu được.

Vỹ không gặp lại nàng và Hưng sau những ngày Tết Mậu Thân năm ấy nhưng không phải chàng quên được. Hình ảnh người con gái và tình yêu lạ lùng của họ thường xuyên ám ảnh chàng. Vỹ không thể yêu một người nào khác và chàng cũng không cảm thấy buồn lòng về điều đó. Có lẽ số mệnh đã sắp đặt để

chàng gặp nàng, để bị mê hoặc vì điều gì đó khác thường nơi nàng, để chứng kiến và nhận thức tình yêu kỳ diệu nàng dành cho một người khác. Vỹ cũng không tìm hiểu và dò hỏi về nàng và Hưng, chàng hầu như biết trước sẽ có ngày gặp lại nàng và chàng nữa mong muốn, nửa lo sợ, đôi lúc ước ao để cả đời chàng sẽ qua đi không hề bao giờ gặp lại nàng, để suốt quãng đời còn lại, chàng được an bình với nỗi ám ảnh lùi dần trở thành kỷ niệm.

Mùa hè năm 1972 của tàn khốc và thê thảm đó, Vỹ nằm trong Tổng Y Viện Cộng Hòa. Cả đơn vị chàng chỉ còn vài người sống sót và Vỹ tuy bị thương nặng nhưng may mắn được đưa về Cộng Hòa kịp thời. Chàng nhập ngũ được hai năm và đã tham dự vào hầu hết các trận lớn của cuộc chiến. Một sự tình cờ cho chàng biết Hưng, người trưởng đoàn sinh viên cứu trợ bốn năm trước cùng ở trong quân ngũ, trước chàng một năm, tuy ở trong một binh chủng khác. Vỹ không hề hỏi thêm người bạn cho chàng biết tin về Hưng một điều gì về người con gái chàng gặp trong trường tiểu học năm trước. Tình yêu của họ, chàng cầu mong được trở thành bình thường như trăm ngàn mối tình của những người trẻ tuổi đang sống trong quê hương, đang phải chịu đựng một cuộc chiến tàn nhẫn và không hề thương xót.

Giường bệnh của Vỹ nằm ở cuối trại sát với phòng mổ và trong hai tuần nằm đợi cho vết thương lành, chàng đã chứng kiến biết bao cảnh tượng của những người vợ gào khóc trước cái chết của chồng, những bà mẹ ngất đi với cái chết của người con trai yêu dấu. Những cảnh mừng rỡ của những người đàn bà chờ đợi trước phòng mổ và được báo tin người thân thoát chết, chàng cũng mục kích và chia xẻ, lây với niềm vui của họ. Vỹ thường nghĩ đến mình trong những lúc như thế, chàng tự hỏi nếu chàng chết sau khi giải phẫu hai tuần trước, ai là người sẽ chờ đợi để biết tin và để khóc cho chàng. Không một chút tình yêu và không người thân thích, Vỹ không hiểu đó là sự may mắn hay là niềm bất hạnh.

Buổi chiều thứ tư trước ngày Vỹ

rời Tổng Y Viện, cơn mưa như giông bão bỗng đổ ập đến, những cành cây ngã nghiêng với tàn cây đập mạnh vào cửa kính trên tường của phòng dưỡng thương hòa lẫn với sấm chớp của bầu trời tối sầm tạo nên khung cảnh hắc ám kỳ dị, Vỹ bỗng rợn người khi thấy bóng dáng của người thiếu nữ chàng gặp bốn năm trước. Nàng đứng đó từ lúc nào Vỹ không biết rõ, bất động như một pho tượng, tóc dính vào nhau bệt nước phủ xóa. Dáng nàng vẫn cao, thanh thoát như những năm trước với chiếc áo dài màu trắng đơn sơ. Nàng nhìn chăm chú vào người y sĩ giải phẫu đang từ phòng mổ bước ra, lại gần lắc đầu và nói nhỏ với nàng mấy câu. Vỹ như chôn chân đứng nhìn. Nàng không gào khóc như những người đàn bà khác, thân hình nàng đứng sững, Vỹ tưởng chừng như bập thịch toàn thân nàng đang căng cứng như sắp vỡ tung, đôi mắt màu dẻ nhạt của nàng mở lớn bất động, hai giọt nước mắt duy nhất từ mỗi bên khoé mắt từ từ chảy xuống hai bên má.

Vỹ chớp mắt mấy cái, chàng vừa thấy ngọn lửa ma quái đang bùng cháy trong đôi mắt nàng, trong bóng mờ ảo của hành lang trước cửa phòng mổ, như một ngọn đuốc rọi thẳng vào chỗมืด mù của vô cùng, nơi chứa đựng những gì còn lại cho người yêu của nàng. Ngọn lửa ma quái chàng đã nhìn thấy bốn năm trước, ám ảnh chàng ngày đêm, xuất hiện lại như một đau đớn, một phần nộ và một thách thức với định mệnh, vụt sáng ngay trước mắt chàng, hòa lẫn với những ánh chớp của cơn giông bão ngoài trời hắt qua khung cửa kính vào hàng lang trước phòng mổ nơi nàng đang đứng sững và Vỹ ở góc tường như mê dại nhìn nàng.

Cơn bão kéo dài cả đêm hôm đó và sáng hôm sau Vỹ nghe những người y công thì thảo kế lại bằng một giọng sợ sệt, trung úy Hưng người vừa tử trận hôm trước, đêm qua đã bị kẻ nào lạ mặt lên vào nhà xác mổ lấy quả tim đi mất. Vết cắt trên lồng ngực khéo léo như do một người giải phẫu lành nghề thực hiện.

Vỹ không chắc chắn hẳn người đàn bà ở một mình trong căn

apartment cạnh chàng có phải là nàng không? Trong hai mươi năm sau ngày gặp lại nàng trong Tổng Y Viện Cộng Hòa, Vỹ tìm cách để quên nàng nhưng không được. Nỗi ám ảnh tiếp tục triền miên vây bủa chàng, sự kỳ dị từ ánh mắt nàng và nỗi kinh hoàng xâm chiếm chàng buổi sáng hôm nghe tin về Hưng đã làm cho Vỹ không thể nào dứt bỏ được hình ảnh nàng. Chàng tiếp tục cuộc sống cô độc không người thân và trong 17 năm sống tại Hoa Kỳ, chàng đã đi không biết bao tiểu bang, gặp gỡ không biết bao nhiêu người, nhưng sự cô độc vẫn hoàn toàn chiếm ngự. Và nỗi ám ảnh vẫn còn đó, những giấc mơ dị thường mỗi đêm vẫn tiếp tục đến, với hình ảnh nàng, hình ảnh Hưng, hình ảnh một quả tim lơ lửng và một xác người với buồng ngực mở rộng và những động mạch cắt gọn không chảy một giọt máu.

Vỹ dọn về khu apartment đã hơn một tháng nhưng chàng chỉ thoáng thấy nàng hai lần. Dáng nàng vẫn cao, thanh, với mái tóc vẫn dài như xưa. Nàng có lẽ chỉ hơi già dặn hơn một chút nhưng đôi mắt màu dẻ nhạt của nàng tươi nét như hơn hai mươi năm trước. Vỹ không thấy điều gì khác lạ nữa và chàng tự hỏi phải chăng nỗi ám ảnh kéo dài 24 năm của chàng chỉ là một ảo giác, phải chăng những điều chàng thấy và cảm nhận từ nàng, từ tình yêu của nàng và Hưng là những gì chỉ có trong trí tưởng của chàng, không hề hiện hữu và nàng chỉ là một người đàn bà bình thường như hàng triệu người khác.

Vỹ đi làm đêm. Giờ giấc của chàng không cho phép chàng gặp nàng nhiều lần. Tuy vậy trong hai lần gặp mặt, Vỹ cũng chỉ gặt đầu xã giao và nàng cũng đối xử tương tự, hoàn toàn không hề nhận biết chàng.

Một ngày thứ tư Vỹ được nghỉ, chàng ở nhà cả ngày và đêm đó khi nghe tiếng cửa mở của căn apartment bên cạnh và tiếng bước chân nàng vào nhà, Vỹ mới chợt nhận ra đây là lần đầu tiên chàng và nàng cùng ở trong một khoảng không gian, chỉ cách nhau bằng một bức vách mỏng của khu chung cư. Nửa đêm khi vừa sắp ngủ, Vỹ bỗng choàng dậy vì tiếng động lạ bên

phòng nàng. Chàng đi vào trong bếp sát với tường bên nàng và áp tai nghe. Vỹ lặng người và chàng bỗng rùng mình. Chàng vừa nghe tiếng đàn Tây ban cầm cổ điển từ phòng nàng vọng sang. Tiếng đàn kiểu trémolo với âm hưởng và nhạc điệu này chàng đã nghe 24 năm trước tại sân trường tiểu học, tiếng đàn của Hùng. Chàng không thể nào nhầm được vì tiếng đàn vừa dứt, chàng nghe giọng hát, những bài hát tiền chiến đặc biệt ít người biết đến chàng chỉ nghe một đôi lần do Hùng hát, hai mươi bốn năm về trước.

Vỹ như khuyu người xuống, điều gì đã xảy ra? Chàng biết chắc chắn Hùng đã chết như chính chàng đã thấy trong nhà xác với buồng ngực mở rộng và những động mạch được cắt gọn. Và giờ đây, chàng nghe lại tiếng đàn và giọng hát của Hùng, êm đềm và bình thản như tiếng hát của một người hát cho người yêu, bên những cây thông già cao vút và mặt hồ phẳng lặng của một thời trẻ tuổi với tất cả cho tình yêu và chỉ là tình yêu. Nỗi ám ảnh và sự kinh dị ủa đến như sóng vỗ phủ chặt lấy Vỹ, chàng cảm thấy 24 năm của quá khứ bao bọc lấy chàng và chàng lấy lại ngọn lửa ma quái trong đôi mắt màu hạt dẻ của nàng, đôi mắt không hề thay đổi với thời gian qua.

Vỹ không đi làm ngày hôm sau và những ngày kế tiếp, chàng hầu như không ăn không ngủ chỉ đợi đến đêm để áp tai vào tường nghe tiếng từ phòng nàng vọng sang. Và nửa đêm không hề thay đổi, chàng nghe tiếng đàn và giọng hát của Hùng, y hệt như ngày xưa cũ, lập đi lập lại mỗi đêm, như hát cho nàng và giờ đây cho Vỹ, người đã tình nguyện và được định mệnh đưa đẩy để vướng mắc vào tình yêu kỳ diệu của hai người. Tình yêu của nàng và của người đã chết.

Vỹ như sống trong cơn mộng suốt tuần lễ đó, chàng không còn phân biệt được đâu là thực, đâu là không thực. Sự sống và cõi chết như trải dài trên một đường thẳng không bờ bến, hoàn toàn không còn một ranh giới nào phân cách. Cả bức tường chia đôi giữa hai căn phòng không còn hiện hữu nữa, chàng có thể thấy rõ ràng nàng ở phòng bên kia, ngồi

xõa tóc như thuở nào nghe đàn, ánh mắt màu dẻ nhạt của nàng vẫn từng lúc loé lên những ánh lửa ma quái. Hùng, chàng không biết rõ, có thể Hùng ngồi đấy ôm đàn chơi như thuở 24 năm về trước, hay chỉ là một cái xác với buồng ngực mở toang. Vỹ không hiểu nữa. Chàng như trong cơn mê và chỉ sống để chờ đợi nửa đêm đến để nghe tiếng đàn và giọng hát của người đã chết.

Vỹ không biết thời gian kéo dài đã bao lâu, một tuần hay hai tuần hay lâu hơn nữa, chàng không còn ý thức về thời gian và không gian, tưởng chừng như tất cả đã hòa trộn. Chàng, nàng và Hùng, tiếng đàn và giọng hát, căn phòng của chàng và của nàng, ngôi trường tiểu học, nhà xác của Tổng Y Viện, hai mươi bốn năm dài, mọi sự như cuốn tròn rơi vào vực thẳm không đáy, ở đó sự biến thể đã trở thành toàn diện và có lẽ sau cùng ở đó chàng đã tìm được tình yêu, một tình yêu chàng đã bị gạt bỏ ra ngoài từ 24 năm qua.

Vỹ tình cơn mê trong tiếng sấm chớp và cơn giông bão ào ạt đổ đến. Chàng nghe tiếng gõ cửa phòng chàng. Vỹ lao đảo đứng dậy ra mở cửa. Hai người cảnh sát đứng trước phòng nhìn chàng từ đầu đến chân. Một người cất tiếng hỏi: “Ông có biết người nào ở phòng bên cạnh không?” Vỹ lắc đầu. Người cảnh sát tiếp: “Bà ở phòng này bị tai nạn xe nửa tiếng trước. Hiện đang được cấp cứu những sợ khó thoát. Chúng tôi cần báo tin cho người thân trong gia đình.”

Vỹ thét lên một tiếng lớn. Chàng xô hai người cảnh sát và bước ra ngoài, đẩy cửa vào phòng nàng. Cửa khóa. Người cảnh sát lắc đầu: “Chúng tôi đã thử rồi...” Tiếng nói chưa dứt, chợt ngừng lại. Họ vừa thấy một làn khói từ khe cửa bay ra. Hai người cảnh sát dùng vai tông cửa vào phòng. Vỹ theo sau và chàng chợt dừng lại, cùng hai người cảnh sát kinh hoàng nhìn về góc phòng. Ngọn lửa bốc lên từ chân một chiếc bàn thờ kê trong góc. Trên bàn một bình lớn bằng pha lê chứa một thứ nước đỏ như máu. Một quả tim người lơ lửng nằm giữa. Vỹ thấy chóng mặt, hoa mắt. Quả tim của Hùng! Quả tim hai mươi năm nay đã đi theo với

nàng, sống với nàng, đàn những điệu nhạc Tây ban cầm cổ điển và hát những bài tiền chiến cho nàng nghe. Quả tim với ngọn lửa ma quái từ đôi mắt màu hạt dẻ nhạt của nàng đã sống từ hai mươi năm qua, chất chứa tình yêu của nàng và của Hùng, tồn tại mãi mãi với nàng dù thân xác Hùng đã mục rữa trong lòng đất lạnh. Vỹ đã nghe tiếng đàn, giọng hát từ quả tim mỗi đêm trong hai tuần qua, quả tim đã cho phép chàng tham dự trong cuộc tình của họ, như một chứng tích cho mỗi tình kỳ diệu, dị thường không ai có thể cảm nhận được, ngoại trừ một người cô độc đã có lần thấy được ánh lửa ma quái của đôi mắt màu dẻ nhạt.

Ngọn lửa mỗi lúc một bốc thêm cao. Vỹ chợt thấy nhói ở ngực. Chàng vừa thấy hình ảnh nàng trong làn khói trước mắt, nằm trên chiếc băng ca trong phòng cấp cứu với một đám người vây quanh. Chàng thấy mắt nàng mở lớn, ngọn lửa ma quái bùng lên một lần cuối cùng và chợt tắt. Quả tim trong chiếc bình pha lê đột nhiên rung chuyển. Lửa từ chiếc bàn bỗng bốc mạnh bao trùm tất cả và chỉ trong thoáng chốc Vỹ thấy quả tim tan vữa dần. Khói tỏa ra mỗi lúc một dày đặc và cả căn phòng rực cháy. Hai người cảnh sát nắm lấy tay Vỹ kéo chàng chạy ra khỏi phòng nhưng Vỹ giật tay lại. Chàng thấy trong ngọn lửa bùng lớn nàng đang đứng đó với quả tim trong lòng bàn tay, đôi mắt màu hạt dẻ mở lớn nhìn chàng, ngọn lửa ma quái bao phủ chung quanh thân hình mời gọi chàng như tiếng gọi của tình yêu đã từ chối chàng trong 24 năm qua và chàng tiến về ngọn lửa để dâng hiến thân mình trọn vẹn, hoàn toàn cho nàng và cùng với quả tim, hòa hợp với nàng trong vô cùng và mãi mãi.

Nguyễn Đình Phùng